

haabe, at man vil værdige den en indgaaende Behandling, hvad der vel neppe vil kunne ske uden i et Udvalg.

Villars Lunn: Jeg kunde have frafaldet Ordet, da den sidste ærede Taler (Breinholt) i alt væsentligt har udtalt mine Tanker, og jeg ogsaa i det hele deler Mening med den forrige ærede Taler (Madsen-Mygdal). Men der er dog maaske Grund for mig til at fremsætte en enkelt Betragtning for egen Regning. Jeg har nemlig til Hensigt at rette en Appel til den højtærede Minister i samme Retning som den, den sidste ærede Taler rettede til dette høje Ting. Jeg mener, at Afgørelsen i dette Tilfælde nærmest ligger hos den højtærede Minister. Skal der gøres nogen væsentlig Forandring i det foreliggende Lovforslag, bliver det hans Sag at tage den Ting op; thi som den næstsidste ærede Taler fremhævede, har der i Folketinget været Enstemmighed om at vedtage Forslaget, saadan som det her foreligger. Derved er der blevet lagt et stærkt Pres paa den højtærede Minister for at føre det igennem dette Ting i uforandret Form. Jeg vil altsaa rette en Appel til den højtærede Minister om at tage sig sammen og gøre en Forandring i Forslaget i Samklang med, hvad der er fremsat af de to sidste ærede Talere. I den salig hensovede første Venstre-regerings Dage er det en og anden Gang hændet, at Højrepartiet har haft Anledning til at glæde sig over Gennemførelsen af gode Højrelovsforslag, og jeg har ogsaa glædet mig derover, men den højtærede tidligere Trafikminister er efter min Mening i sin Konservatisme gaaet noget for vidt ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, thi han har ikke alene her fremsat et Lovforslag, som er i Overensstemmelse med de tidligere Højre-regerings Tanker om dette Forhold, men han har fremsat et Lovforslag, som gaar ud fra den af de tidligere Højre-regeringer administrativt indførte Ordning. Det er jo udtrykt i selve Lovforslagets Motiver, at denne Ordning er væsentlig uddannet ved administrativ Praksis, og det tror jeg, der kan indvendes en hel Del imod, ud fra de Erfaringer, man har maattet gøre i Tidernes Løb om den samme Ordning. Jeg skal kun paapege et enkelt Forhold for aldeles ikke at komme ind paa noget, der kunde udlægges som et Angreb paa den bestaaende Institutions Personer. Da det i Loven af 1894 om de 29 Jernbaner — eller hvor mange det var — blev indsat, at Staten skulde indtræde som halv

Ejer af eller tilskyde den halve Kapital til disse Jernbaner, blev det med det samme bestemt, at Staten skulde føre Kontrol med Anlægene og Banernes Drift. Det er selvsagt, at der deri maatte ligge, at Kontrollen skulde modtage Regnskabet for alle Anlægene og for Driften og igen afgive dem til Statsrevisionen, ellers er Staten som saadan ikke paa almindelig Rigsdagsvis blandet ind i dette meget store økonomiske Foretagende, som det er at indtræde som halv Ejer af alle private Baner. Jeg vil ikke genere den højtærede Minister med at spørge ham, om han ved, om dette er Forholdet. Jeg vil gaa ud fra, at det ikke er Forholdet. Jeg har spurgt mig for hos Statsrevisionen, og jeg har ikke modtaget nogen Oplysning om, at noget saadant finder Sted. Jeg mener, at det er en saa væsentlig Mangel ved Institutionen, at alene dette maa pege paa Nødvendigheden af en Omordning. Jeg skal dertil knytte en anden Betragtning. Kommissariatsinstitutionen er støttet paa Loven af 1845 om Ekspropriation, og denne har jo til Udgangspunkt Statens Interesse i, at Ekspropriationen bliver gennemført saa billig og retfærdig som muligt. Jeg tror at kunne godtgøre, at den nuværende Kommissariatinstitution ikke paa en heldig Maade er i Stand til at varetage denne dens allerstørste og vigtigste Pligt. Jeg retter derfor en alvorlig Opfordring til den højtærede Minister om at tage under Overvejelse, om han ikke kunde være til Sinds at forelægge et Forslag til en ny Ekspropriationslov, omfattende det af Kommissariatsinstitutionen, som har Sammenhæng dermed. Jeg kan ikke tvivle om, at det vil være muligt at gennemføre den ogsaa i Folketinget af den simple Grund, som fremhæves i Motiverne til Lovforslaget, at der fra alle Sider er udtalt Misfornøjelse med og Sorg over den fuldstændig forældede Ekspropriationslov. Hvis den højtærede Minister vil følge min Hensigt, tror jeg derfor, det vil vinde Anklang ikke alene i dette, men ogsaa i det andet høje Ting. Jeg retter altsaa hermed denne Opfordring til ham.

J. Pedersen: Det vilde være ønskeligt, om man kunde have fundet en dansk Betegnelse for de Mænd, som skulle udføre dette Hverv. Kommissarius er et Ord, der klinger meget fremmed, og som i dets forskellige Bøjninger faar Former, som ikke lyde godt i danske Øren. Ejeformen for Kommissarius skulde være Kommissarii. Her har man i Flertal sat Kom-